ORATIO ANNIVERSARIA
IN
THEATRO
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIUM
EX HARVEII INSTITUTO
FESTO DIVI LUCÆ
HABITA
A. D. MDCCLV.

A ROBERTO TAYLOR, M. D. COLL. REG. MED. LOND. et
S. R. S. et MEDICO REGIO EXTRAORDINARIO.

LONDINI:
Apud JOHANNEM NOURSE. MDCCLVI.

VIRO EXIMIO

THOMÆ REEVE, M. D.

PRÆSIDI DIGNISSIMO

SOCIISQUE ORNATISSIMIS

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIUM

HANC ORATIONEM

ILLORUM HORTATU EDITAM

EA QUA SEMPER COLENDI SUNT OBSERVANTIA

D. D. D.

ROBERTUS TAYLOR.

ORATIO HARVEIANA.

ANNIVERSARIUM, Corona Spectatiſſima, Munus, quod Nobis hodierno Die, Medici divini memoriæ ſacro, celeberrimus noſter injunxit HARVEIUS, mihique hoc anno aſſignavit PRÆSES digniſſimus, nequaquam detrectandum eſſe exiſtimavi. Etſi enim Oratorium Ingenium, quod in me ſentio quam ſit exiguum, mihi deficit; etſi plurimi facundiſſimique Viri, qui ex hoc loco quotannis dixere, dicendi materiem exhau-

exhauſiſſe jam videntur: veruntamen cum tempora varia et diverſa nova Oratoribus argumenta ſuppeditare ſoleant; nova ad dicendum hortamenta miniſtrare poſſint; nonnulla quidem, niſi fallor, dicenda adhuc reſtant; nonnulla me, ut coram Vobis dicam, cohortantur atque ſuadent. Suadet ſumma, qua me dudum audivere *, COLLEGARUM Benignitas; ſuadet ſemper veneranda COLLEGII Auctoritas; ſuadent, denique, Rerum noſtrarum, quibus incendor, Studium atque Amor.

Quot et Quales fuerint Noſtri, quos ſua in Artem Medicam merita, et immortalis Hodierni Inſtituti Auctor vetuere mori, noſtrum eſt, SOCII DILECTISSIMI, hodie commemorare: atque hic ſane dicendi Campus nobis patet adeo immenſus, ut non tam ubi incipiat, quam ubi deſinat, neſciat Oratio.

Ex His illuſtribus Viris Quis primum locum ſibi vindicat? Quis, niſi qui primus Hoc inſtituit COLLEGIUM? illuſtriſſimus LINACRUS; per totum Li-

* Sc. anno MDCCL, quo de PATHOLOGIA, ex Inſtituto cl. GULSTONI, in COLLEGII Theatro prælegebam.

terarum

terarum Orbem celeberrimus: Qui, in Academia Oxoniensi literis Latinis exquiſite eruditus, Græcarum colendarum cauſa, in Italiam, uberibus Ingeniis tunc florentem, tranſmigravit; eaſque exinde (ubi Turcarum Tyrannidem eodem ſæculo fugientes exoptatum invenerant Aſylum) in Patriam ſuam duxit et fovit: Qui in Doctrinis liberalibus, ſuperſtitionis Imperio jamdiu oppreſſis, reſtituendis, primas tulit: Qui omnibus, denique, ornatus Artibus, de Medica adeo in primis meruit, ut Caliginem, ei in hac Inſula inductam, ſpiſſiſſimam diſpellere primus cœperit. Hiſce tenebris Britanniæ inſidentibus ſubito effulſit Linacrus; Artique Medicæ illuminandæ omnino intentus, multos Galeni Libros, (qui in iſto ævo apud exteras gentes ſatis pro Dignitate ſua jam tandem æſtimari cœperant) tam polite et fideliter interpretatus eſt, ut Erasmo Judice, melius Latine quam Græce, interpretante Linacro, Galenus loqueretur †. Virum hunc egregium tanta apud Regem non indoctum gratia et auctoritate valuiſſe non profecto mirum eſt: Illum vero non in ſuum commodum; non ad nummos corradendos; non

† Vid. Erasmi Epiſtolas paſſim.

ad

ad honores ambiendos; ſed ad ſolam Reipublicæ felicitatem; ad Poſteritatis, etiam feriſſimæ, ſanitatem promovendam iis omnino uſum eſſe; Quiſnam eſt, AUDITORES SPECTATISSIMI, vel ex invidis laudum ejus obtrectatoribus, qui Viri magnanimitatem et virtutem non admiretur? Hunc autem non aliter feciſſe teſtetur Hoc noſtrum COLLEGIUM. Noſtrum dixi? immo potius Ipſius dicam; quippe quod Ipſo ſuadente fundatum; Ipſo juvante formatum; Ipſo, denique, præſidente gubernatum fuit. Sicut enim e paucis primigeniis coloribus, quorum cuique ſua eſt venuſtas, ſuus ſplendor, mirum in modum commixtis, LUCEM ipſam, humanæ vitæ conſolatorem, concinnavit ſummus Mundi Opifex; ita quidem LINACRUS noſter, e paucis illis, qui tunc temporis Virtute et Doctrina florebant, Medicis, Hoc inſigne ſuum MEDICINÆ Lumen, quod ad hunc uſque Diem perpetuo reſplenduit, componendum ſuaſit et curavit. Tales Nos habuiſſe Auctores, nobiſmet, SOCII ORNATISSIMI, gratulemur; atque quam uberes ſtirps hæc clara tulerit Fructus (quid enim a ſtirpe tam clara non expectandum eſſet?) jam videamus?

Celeber-

Celeberrimum LINACRUM haud longo poſt intervallo ſecutus eſt clariſſimus CAIUS; et paſſibus omnino æquis. Hic enim literis non levius imbutus; in rebus tum Phyſicis tum Medicis non minus verſatus; animoque non minus benevolo et generoſo ornatus; de Nobis, noſtraque Arte non minus egregie meruit. Quis noſtros Annales primus compoſuit? nonne CAIUS? Quis noſtra jura atque privilegia palam et in Curia primus defendit? Quis niſi CAIUS? Quis, denique, COLLEGII Inſignia, quæ in Comitiis, aliiſque noſtris Conventibus, coram PRÆSIDE digniſſimo ponuntur, et quæ nunc intuemur, excogitavit? Profecto CAIUS.

Moneant itaque Illa, Nos, SOCII ORNATISSIMI, moneant, NOBIS FUISSE CAIUM: Atque ea, quæ CAIUS Ipſe VIRTUTIS nuncupavit Inſignia, Nos, ad Virtutem aſſidue colendam, Reſque noſtras fortiter et conſtanter tuendas, quotieſcunque ea cernimus, accendant. Hortentur ea Nos ad Illas Leges defendendas, quarum Auctoritas nuper impugnata eſt; Illas Leges, quibus Majores noſtri Artis Medicæ Dignitati prudentiſſime providerunt. Intelligebant ſolertes harum Legum latores (utcunque

portentoſa habeatur ea nunc Opinio) nihil æque Medicum facere poſſe, atque animum a pueritia literis imbuere: Intelligebant, SAPIENTIÆ ſtudium, (a quo Medici quidam, HIPPOCRATIS, ut opinor, gloriæ æmuli, Diſciplinam Medicam iterum ſeparari volunt *) "quamvis non faciat Medicum, "tamen aptiorem Medicinæ reddere:" Intelligebant, (quod ſapientiſſimus olim monuit CICERO †) "omnes Artes, quæ ad humanitatem pertinent, "habere quoddam commune vinculum, et quaſi "cognatione quadam inter ſe contineri:" Intelligebant, denique, cogitandi et ratiocinandi Artes (quibus ſapientia conſtat vera, et ſine quibus delirant Artifices) non in medicis Hodiernorum Inſtitutionibus; non in decantatis Præceptorum quorumcunque Aphoriſmis; ſed inter antiquas ACADEMI ſylvas, perennibus Eruditionis Græcæ et Latinæ Fontibus ſcaturientes, quærendas eſſe. Sicut igitur LINACRUS celeberrimis ACADEMIIS noſtris inſigne favoris ſui, in PRÆLECTIONIBUS medicis ibi inſtituendis, teſtimonium dederat; ita CAIUS, gratam, qua

* Democriti autem, ut quidam tradiderunt, Diſcipulus HIPPOCRATES Cous, primus quidem ex omnibus memoria dignis, ab ſtudio SAPIENTIÆ Diſciplinam hanc (medicam) ſeparavit. CELSUS in Præfat.

† In Orat. pro Archia Poeta.

qua Almam ſuam Matrem proſequebatur, memoriam, in COLLEGIO reſtaurando, teſtatus fuit: Atque quo evidentius Diſciplinam Medicam in COLLEGIO ſuo novo inſtituiſſe; Artiſque noſtræ ſtudioſos eo invitaſſe videretur; non modo INSIGNIA, Collegio ſuo propria, ARTEMQUE MEDICAM ſymbolice denotantia, ei gerenda detulit; ſed venerandum etiam ſuum Nomen, longe lateque per EUROPAM ſparſum, quod jam nunc agnoſcit, ei indidit. Et quam valde laudes noſtras! quam valde Poſterorum gratias jamdiu meruerit Hoc CAII Collegium, ex eo, AUDITORES SPECTATISSIMI, judicate, quod maxima Duo, non modo noſtri COLLEGII, ſed noſtræ etiam Nationis, immo noſtræ, dicam, Naturæ ornamenta, (quorum laudes mox celebraturi ſumus *) intra ſuos Parietes educaverit!

Vigente adhuc CAIO ab OXONIO jam proceſſerat alterum hujus COLLEGII Decus et Tutamen, doctiſſimus CALDWALLUS. Hic utiliſſimam LINACRI Societatem novis muneribus ornandam eſſe ratus, (nobili LUMLEIO in partem Operis adſcito,) PRÆLECTIONEM CHIRURGICAM in hoc COLLEGIO

* HARVEIUM et GLISSONUM.

inſtituit. Et quantum in Artium MEDICÆ et CHIRURGICÆ utilitatem, immo in gloriam, jamdiu ceſſerit Hoc laudabile Inſtitutum, nemo, SOCII ERUDITISSIMI, ignorare poteſt, niſi qui neſciat illuſtriſſimum Virum, qui Nos hodie convocavit, celeberrimum ſuum de SANGUINIS CIRCUITU Inventum in hac ipſa PRÆLECTIONE cum ſuis primo communicaſſe; immortalem ſcilicet HARVEIUM, ad cujus Famam ſingularem jam feſtinat Oratio.

Si enim Viros hos illuſtres, qui ante CIRCUITUM Sanguinis floruerant inventum, commemoratione annua dignos cenſuit HARVEIUS, quanto Ipſe, qui invenit, dignior eſt habendus qui commemoretur? Quantas illi debemus laudes, qui ingenio pene divino præditus; omni eruditionis genere (cujus intra CAII Ipſius Collegium fundamenta jecerat) inſtructus; laboriſque infiniti patiens, dies nocteſque tamdiu Naturæ operibus invigilavit, donec filum, quo per reconditum Oeconomiæ Animalis Labyrinthum jam ducimur, penitus detexerat? Nemo enim certe nunc demum naris eſt adeo emunctæ, ut præclarum Hoc inventum in Antiquorum ſcriptis ſubolfaciat. Si quis eſt tam

tam ſagax; ſiquis vocem unam atque alteram, in HIPPOCRATIS ſcriptis ſubinde occurrentem, nulla contextus ratione habita, omnique Artis Hiſtoria repugnante, ad ſenſum hujuſmodi ridiculum torquere volet; Hunc quidem eodem argumentandi genere probare poſſe confido, PULVEREM PYRIUM, PYXIDEMQUE NAUTICAM Veteres non latuiſſe. Apage tantas invidorum Nugas: Tædet harum ineptiarum Philologarum. Anquiramus potius ſintne Illi Recentiores magis audiendi, qui de Hoc nobiliſſimo Invento cum HARVEIO certavere? Non SERVETUS: non COLUMBUS: non Ipſe etiam CÆSALPINUS. Nam quid in hac Re fecerant Illi præter conjecturas? Quibus autem Factis vel Experimentis conjecturis ſuis conciliaverant fidem? Hoc equidem munus HARVEIO noſtro reſervatum fuit; atque Hoc præclare præſtitit. Quod Illi ſuſpicati erant, Ipſe vidit; Quod Illi male intellexerant, Ipſe explicavit; Quod Illi, denique, vix ſubmonuerant, Ipſe expoſuit, probavit, ſtabilivit. Quantum vero in Philoſophia excolenda; quantum in literis promovendis excelluit HARVEIUS; tanto quidem in noſtrum COLLEGIUM exarſit Studio. Tantam erga Nos indicavit caritatem, ut, quos Ipſe

non

non erubuerat amplecti Fratres, eos dignaretur conſtituere Hæredes.

Quid in Oeconomia animali explicanda valere poſſet Hoc inventum HARVEIANUM exemplar primum et egregium propoſuit HARVEIUS Ipſe: Qui, Vitæ principiis in Corde detectis, Animalium Generationem deinde animo complexus eſt; eamque totam Rem occultam in libro eleganti, Doctrinæ reconditiſſimæ pleno, fuſius expoſuit. Et quanta laude dignus ſit, qui viam ad Oeconomiæ animalis ſcientiam primus monſtravit, Vos, SOCII ERUDITISSIMI, potiſſimum ſcitis, qui, quantum in Oeconomia animali verſati medendo valeant, quotidie experimini! Cur ulla hujus Utilitatis ab HARVEII Invento derivatæ exempla proferam? Vetant hoc anguſti Orationis limites; vetatis Vos, quibus omnia hujuſmodi ſatis innoteſcunt; et qui me ad alteram mei muneris Partem revocare jam videmini; ad aliorum laudes celebrandas: Quorum nonnullos, qui viam ab HARVEIO præmonſtratam inſiſtentes, PHYSIOLOGIAM novam condidere, nunc intueamur.

Inter hos eximios primum locum obtinet GULSTONUS; doctiſſimus OXONII Alumnus: Qui, quantum lucis a PHYSIOLOGIA nova (ex Sanguinis CIRCUITU nuperrime demonſtrato mox oritura) accepturæ eſſent Morborum cauſæ jam ante animo proſpiciens, PRÆLECTIONEM PATHOLOGICAM in Hoc COLLEGIO inſtituit; ſuoque ſumptu ad hunc uſque diem ſuſtinuit. Nec Spem GULSTONI fefellit eventus: Quot enim Opera ab illius ætate PATHOLOGIAM in EUROPA illuſtrarunt, tot quidem lucem ſuam ab HARVEII Invento derivarunt: Quot in ANGLIA Scripta morborum Cauſas atque Signa explicarunt, tot fere intra hos Parietes, ipſo jubente, lecta ſunt.

Haud multo poſt in PHYSIOLOGIA et PATHOLOGIA explicandis excellebat Medicus, Rebus COLLEGII Anatomicis, et poſtea COLLEGIO ipſi, meritiſſimo præfectus, celeberrimus GLISSONUS; in ipſo CAII Collegio educatus, et in CANTABRIGIA ſua Profeſſor olim Regius. Hic, primaria Organorum vitalium Functione ab HARVEIO explicata, duo alia organa, Functionibus naturalibus præcipue deſtinata, HARVEIO Duce, ſtatuebat explicanda.

canda. Hic HEPATIS ſtructuram tam internam quam externam mira quidem ſolertia patefecit. Hic Vaginam PORTÆ, ſive Capſulam ejus communem, primus detexit, explicavit, nominavit. Neque minore Hic acumine minutiſſimas VENTRICULI et INTESTINORUM Fibras indagavit; Functionibuſque illorum viſcerum penitus inveſtigatis, modum parandi Chyli, ſicut antea ſecernendæ Bilis, pari eruditione atque elegantia demonſtravit. Hic, denique, eam Fibrarum animalium proprietatem, quæ facit ut eæ ſine ſenſu irritentur, primus notavit et nominavit: eam ipſam proprietatem, quam doctiſſimus HALLERUS, Phyſiologus horum temporum longe præſtantiſſimus, experimenta GLISSONI ulterius proſequendo, ſummo judicio plenius expoſuit; ſummaque modeſtia, Philoſopho omnino digna, Philoſophorum judicio nuper commendavit *: eam profecto proprietatem, quam in Fibris quibuſdam animalibus, quemadmodum in Materia univerſa Gravitatem, ineſſe docuit Vir ſolertiſſimus; qua proprietate patefacta, quamplurima in Animalibus tam vivis quam mortuis φαινομενα (nulla antecedentium Phyſiologorum ὑποθεσει explicata,

* Vid. Comment. REG. SOC. ſcientiar. GOTTING. Tom. II. p. 114.

aut

aut explicanda) perſpicue HALLERUS, GLISSONO monſtrante viam, nunc explicavit. Hucuſque, SOCII ORNATISSIMI, GLISSONUM noſtrum Doctrina ſolummodo et Scientia Medica excellentem vidimus: Hucuſque Illum HARVEII veſtigiis inſiſtentem, et PHYSIOLOGIAM, PATHOLOGIAMQUE ſtudioſiſſime perſequentem admirati ſumus. Nunc Viri magni Humanitatem atque Fortitudinem in Arte exercenda intueamur. Peſte enim hanc Urbem eo tempore depopulante, innumerabilibus, Reipublicæ cauſa, Periculis ſeſe objicere Vir fortis non timuit; mortemque ipſam pati maluiſſet, quam ſuis miſerrime circum circa decumbentibus opem non tuliſſe. O admirandam Hominis Virtutem! O incredibilem prorſus Humanitatem! O Fortitudinem ſupra humanam!

At, dum egregiam GLISSONI humanitatem celebrare ſtudeo, cavendum eſt, ne alterius COLLEGÆ noſtri (qui ejuſdem operis periculoſi ſe participem præſtabat) virtutes tacendo, memoriæ ejus injurioſus eſſe videar, doctiſſimi HODGESII; Viri heu! meliore ingenio quam fortuna memorabilis: Qui ab OXONIO, ubi literis inſtitutus erat, ad LON-

DINUM commeans, non modo quotidiana Peſtis pericula impavidus ſubiit, ſed accuratam ejus Hiſtoriam Orbi medico donavit; minime proculdubio contentus atrociſſimum Vitæ humanæ Hoſtem a Patria propulſaſſe, niſi Poſteris etiam ejuſdem profligandi (quantum humana fert facultas) rationem traderet. Quam male tanta Viri digniſſimi merita, remunerarint ſui pudet dicere! omnium maxime fateri pudet, illos ipſos, quorum Vitas ſervandi cauſa tot HODGESIUS periculis objectarat ſuam, illum gravi Paupertatis oneri, ſeneſcenti adhuc graviori, ſiviſſe ſuccumbere. Hanc, AUDITORES SPECTATISSIMI, gratiam, quam ipſi vivo recuſabant ſui, mihi liceat referre Ipſius Memoriæ,

His ſaltem accumulem Donis &c.

Quis autem miſeram hujus Urbis ſortem mecum non lugebit, quam vix a ſæviſſima Peſte liberatam circum undique involverunt Flammæ; quæ Nos et noſtra penitus deleviſſent, niſi nobis munificus ſubveniſſet HAMEIUS? Poſtquam enim incendium iſtud nefandum, quod omnia tam ſacra quam profana late vaſtabat, COLLEGIUM noſtrum in fumum cineremque verterat, tantum ſua auctoritate, ſua-

que

que munificentia efficiebat HAMEIUS, ut pulchrius e flammis reſurgeret. Neque in COLLEGIO reædificando boni COLLEGÆ officio Te ſatis eſſe functum arbitrabare Vir eximie, niſi Rei quoque COLLEGII ſuſtentandæ pro facultatibus conferres tuis. Eandem igitur liberalitatem, quam toties in hanc Societatem exercueras vivens, teſtamento etiam tuo indicaſti mortuus. Sicut igitur Majores noſtri TABULAM MARMOREAM in Bibliotheca HARVEIANA collocandam Tibi decrevere vivo; ita Nos mentis tuæ benevolentiſſimæ imaginem, Cordibus inſcriptam noſtris, in æternum conſervemus.

Vix dum COLLEGIUM reſtituerat HAMEIUS quum de ſplendore ejus augendo cœperunt cogitare illuſtriſſimi COLLEGÆ. Nunc enim fundamento ab HARVEIO jacto ſuperſtructuri una omnes concurrebant. Ab OXONIO ſuo, ubi jamdiu inclaruerat, in COLLEGIUM nuper cooptatum en! WILLISIUM. Hic veterum PHYSIOLOGIAM a COLLEGIS ſuis paulo ante labefactatam, nunc funditus evertendam eſſe exiſtimabat; novæque ædificandæ egregiam navabat operam. Hic, ſanguinis motu ab HARVEIO detecto, liquorem ſubtilioris indolis

nunc exquirebat; liquorem a CEREBRO oriundum: cujus Organi fabricam mire tortuoſam, et functiones abſtruſiores plane expedivit; NERVORUMQUE originem, ſtructuram, et officium feliciſſime inveſtigavit. Hinc SOCII ERUDITISSIMI, novi ex Invento HARVEIANO Fructus: Quantum enim profecerat HARVEIUS Ipſe in Functionibus vitalibus; quantum GLISSONUS in naturalibus; tantum quidem in animalibus explicandis profecit WILLISIUS.

Detrimentum, quod Arti medicæ attulerat mors WILLISII immatura, quodammodo compenſavit Superſtes WILLISII Amicus et Defenſor, LOWERUS; digniſſimus etiam OXONII Alumnus. Quomodo in Chylum tranſmutetur Cibus non ita pridem docuerat GLISSONUS: Ulterius nunc progrediebatur LOWERUS. Nunc Chyli in Sanguinem mutationem explicabat: nunc quibus cauſis ſanguis Arterioſus ſuum debeat ruborem; quibus viribus moveatur Cor, in Tractatu pereleganti (quo Nobis honorem, ſibique conſecutus fuit immortalitatem) perſpicue exponebat. Quoſque tandem penetrare auſum eſt acutiſſimum LOWERI Ingenium? In abditiſſimos quidem Naturæ Receſſus.

Sangui-

Sanguinem enim Animalium, in magnos Medicinæ uſus, ex alia in aliam Specie transfundi potuiſſe arbitratus, plurima in eum finem experimenta excogitavit: Eventu ſane (quod dolendum eſt) Viri ornatiſſimi Votis et Ingenio prorſus impari. Fateantur autem Invidi magnis LOWERUM excidiſſe auſis: Neque id diffiteantur Increduli; qui Illum propterea excidiſſe putant, quia non mortale fuit quod optavit Vir ingenioſus.

Nondum vero ſatis erat explicata Oeconomia Animalis. Glandularum enim (Partis profecto non minimæ Dignitatis) textura, numerus, ſitus, atque uſus adhuc reſtiterant exponenda. Huic utili demum Operi ſe accinxit WHARTONUS; literis CANTABRIGIÆ inſtitutus: Idque tam accurate perfecit, ut omnes totius Corporis Glandulas indicaverit, enumeraverit, deſcripſerit. Hic eas a ſervilibus, quæ iis impoſuerant Antiqui, miniſteriis, liberavit. Hic Ductum ſalivalem in Os patentem primus detexit. At non modo eas, quas Natura in corporibus ſanis creare ſolet, explicavit; ſed eas etiam, quæ præter Naturam in morbis ſæpe generantur, primus notavit et enucleavit. Tantum

valet

valet in morbis Partium detegendis PHYSIOLOGIA vera atque exquiſita !

Si omnes, AUDITORES SPECTATISSIMI, hujus COLLEGII Socios, qui, in Oeconomia Animali illuſtranda, de nobis optime meruere, ſatis pro meritis laudare conarer, Tempus profecto me citius quam Oratio deficeret. Quis autem ſilentio præterire poteſt celebrem HARVEII Defenſorem, doctiſſimum ENTIUM ? Quis clariſſimi SCARBURGII ? Quis CHARLETONI ? Quis CROUNII ? Quis denique NEEDHAMI immemor eſſe poteſt, dum excolitur ANATOMIA ; dum moventur MUSCULI ; dum FOETUS geruntur UTERO ?

COLLEGIO Hoc noſtro Viris tot illuſtribus nobilitato, non mirum eſt, AUDITORES SPECTATISSIMI, ſi illius Societatem NOBILITAS ipſa olim ambiverit. Minime profecto mirum eſt, ſi illuſtriſſimum DORNAVIÆ MARCHIONEM, Artibus pleriſque eruditum (ſicut antea nobiliſſimum LUMLEIUM) tantus etiam noſtræ ceperit Amor, ut in COLLEGIUM noſtrum aſcribi voluerit ; nobiſque munificentiam ſuam ampliſſimis Donis teſtatus fuerit.

Quot

Quot et Quales in PHYSIOLOGIA nova condenda, PATHOLOGIAQUE amplificanda, poſt CIRCUITUM Sanguinis inventum, excelluerint COLLEGÆ, jam vidiſtis? Nunc ad eos, qui in THERAPEUTICA, tertia, et conſummata quidem, MEDICINÆ Parte, claruerint promovenda, tranſeamus.

Horum primus occurrit Medicus, cujus memoriam (verbo abſit Invidia) non ſatis coluiſſe nos videmur, RICARDUS MORTONUS; Vir nequaquam prætereundus: Qui, etſi Theoria nimis generali deceptus, MALIGNITATEM ubique odoratus fuit, atque in Spiritibus ſuſtentandis nimis ſæpe occupatus, a vero medendi ſcopo aliquando aberravit; in quibuſdam tamen Febribus continuis (quarum cum Intermittentibus Neceſſitudinem primus Noſtratium perſpexit Ipſe) SPECIFICUM nunquam ſatis laudandum primus Noſtratium feliciter adhibuit. Ille enim CORTICEM PERUVIANUM, quo nunc tam graves expugnamus morbos, Medicis tunc falſo damnatum, Regnoque pulſum, examinavit, abſolvit, reduxit. Ille novum Mundum, Hoc Cortice in EUROPAM tranſmiſſo, novum Morbum, quem exeunte ſæculo penultimo in eam tranſmiſerat,

rat,

rat, non leviter compenſaſſe primus indicavit. Hunc, cujus in Artem Medicam merita Theoriæ illius vel inimiciſſimi non fateri nequeunt, Nos, quorum eſt omnia ſua cuique tribuere, æquiſſimis laudibus celebremus.

Et quodnam, quæſo, amplius æquitatis noſtræ argumentum exhibere poſſumus, quam in Medico, a MORTONI Theoria valde abhorrente, laudibus cumulando debitis? Medico, quem, etſi, modeſto, quo erat, animo, ad ſummum hujus COLLEGII Ordinem viam non affectavit, digniſſimum tamen qui in eum cooptatus eſſet, omnes uno ore jam profitentur. Quis me, SOCII DILECTISSIMI, SYDENHAMUM noſtrum indicare velle neſcit? (Noſtrum enim Nos ACADEMICI eum optimo jure appellabimus, quem Doctrinis ſuis ACADEMIARUM NOSTRARUM erudiverat Hæc, et Doctoratu ornaverat Illa :) Virum profecto, cui, in Arte noſtra exercenda, tanta inerat naturalis Ingenii Dexteritas, ut ad medendum natus videretur: Virum, de quo verius affirmari poteſt quod de GALENO aſſerit SCALIGER " Illum non ex aliis potius didiciſſe " (id quod facile factu ſic ſatis ſit) quam ex SEIPSO

" (quod

" (quod eſſet valde arduum) aliis Medicinæ ſcien-
" tiam conſtituiſſe*:" Virum, qui, ὑποθεσεων, in quibus formandis nimium feſtinaverat Neotericorum Vanitas, omnino pertæſus, ab opinandi et garriendi ineptiis ad Antiquorum in obſervando Diligentiam; a verboſa Doctrinæ oſtentatione ad veram medendi Artem Nos revocavit. Quis in Morbis diſtinguendis tam acutus? Quis in deſcribendis tam fidelis? Quis, denique, in ſanandis tam felix fuit? Ille febricitantes e Flammis tam medicamentorum quam Morbi primus eripuit. Ille OPIO VARIOLARUM furorem primus compeſcuit; primuſque illud Divinæ Miſericordiæ Donum plena manu miſeris diſpenſavit. Ille, denique, VERULAMII nobiliſſimi Præceptum non minus Medici quam Philoſophi intereſſe ratus, non finxit, non excogitavit, ſed incredibili prorſus ſedulitate invenit quid Natura faceret aut ferret. Nec " is tantum fuit SYDENHAMUS," (ut LIVII de CATONE loquentis verbis utar)
" cujus FAMA VIVO eo viguerit, monumentumque
" ejus SCIENTIÆ nullum extet; vivit immo vigetque
" SCIENTIA ejus ſcriptis ſacrata medicis, non niſi

* Vid. J. CÆS. SCALIG. in Præfat. Lib. de CAUSIS LINGUÆ LATINÆ.

" cum Mundo ipſo perituris†." Hinc Viri magni Nomen et Auctoritas apud exteros! Hinc SYDENHAMI Amor et Veneratio apud Suos!

Hunc, cujus veſtigia preſſit, diligenter obſervaſſe videtur celeberrimus RADCLIVIUS; Vir (ſiquis unquam fuit) non tam literis ad Rei Medicæ ſcientiam, quam Ingenio et Experientia eruditus: Qui SYDENHAMO annis et honore pleno, ex Academia OXONIENSI ad Urbem veniens, in eas medendi rationes, quibus tantum honorem conſecutus erat venerandus Senex, non inquirere non poterat. Et profecto vix fieri potuit, ut qui ingenii acumine, miraque in morbis dignoſcendis perſpicacia ad SYDENHAMUM propius acceſſerat, is in iiſdem curandis ab illius conſilio et præceptis diſcederet. Hic, itaque inſtar alterius SYDENHAMI Naturæ laboranti ſemper intentus, illam aberrantem revocavit, illam ſuccumbentem ſublevavit, illi denique, triumphanti non repugnavit. Hiſce fretus principiis Formularum farraginem atque pompam ſprevit; ægrotoſque a morbi et remediorum onere eodem ictu ſæpe liberavit. Exempla hujuſmodi rara, quæ Artibus non niſi leviter imbuta in Penetralia

† Vid. LIV. Lib. XXXIX. Sect. XL.

tralia ſua indulgens dicitur admiſiſſe Natura, nemo imitari audeat ΑΜΥΗΤΟΣ: minime omnium audento Iſti, quos NATURAM docuiſſe credunt ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ, nulla alia de cauſa, quam quod ARTIUM Diſciplinis non fuerint eruditi.

Sed etiamſi Artium ſtudia ex ACADEMIARUM NOSTRARUM Fontibus parce hauſerit RADCLIVIUS Ipſe, (ſi modo ea parce hauſerit) ea tamen ex illis omnino haurienda eſſe Virum inſignem exiſtimaſſe palam declarant Stipendia ſua ITINERARIA; quibus neminem præter Academiæ ſuæ ARTIUM MAGISTROS donari voluit: Indicio quidem ſatis maniféſto, non Artium foris diſcendarum; non Tyronum in Academiis exteris alendorum gratia; non, denique, ut ea merentes, (quorundam inſtar Medicorum peregrinantium) quo nihil attulerint Sapientiæ, exinde parum reportent Medicinæ, ea ipſum inſtituiſſe; ſed ut Sapientiam, Domi acquiſitam, extra Patriam ſuam deportando, MEDICINAM cumulatiorem ad ſuos reducant.

Defunćto jam laboribus RADCLIVIO ſucceſſit Sodalium ipſius primus dilećtiſſimus MEADUS:

 Quanta

Quanta ſcientia Vir! quanta gravitate! quanta dignitate! Qui tantum RADCLIVIUM Doctrina, quantum RADCLIVIUS alios ſagacitate ſuperavit. Hic, tam ingenio quam literis inſtructus, morbos pleroſque facile fugavit; de uno autem reportavit victoriam Ipſe primus; de uno, qui, etſi propter ingenium ſuum, plerumque mitiſſimum, diminutivo quodam nomine appellari ſolet,* tamen aliquando ſtragem meditatur horribilem. Hunc Peripneumonico eſſe genere primus intellexit MEADUS: atque, viribus ejus penitus perſpectis, de eo adeo ample triumphavit, ut nemo Medicorum ſub vexillo ejus militans huic Morbo unquam ceſſerit. Neque minus in hoc prorſus devincendo, quam in altero atrociſſimo ſublevando, valuit MEADUS. Modum enim Chirurgicum, quo Aqua ex Hydropicorum Abdominibus tota una vice tuto exhauriri poſſet primus docuit MEADUS! maximo ſane Hydropicorum emolumento; qui ante hunc modum inventum plus tædii aut plus periculi in Aqua patiebantur exhaurienda quam doloris in retinenda. Propter hæc illius præclara facinora quantas ei Nos Medici debemus gratias? quanto majores ei Gens humana, quorum illius ſtudio atque opera

* MORBILLI.

tot

tot ab Orci faucibus eripiuntur? Qui vero in Arte ſua eminuit primus in nulla alia poſtremus eſſe voluit. Artes itaque liberales, quantum plerique ſingulas, tantum MEADUS coluit omnes; quarum amore incenſus, pretioſiſſimam Nummorum antiquorum, Picturarum, Sculpturarum, et Librorum ſupellectilem undique conquiſivit; quorum nonnullos aliquando elegantiores, quos animo Ipſe Regio dare ſolebat, ab eo Reges ipſi accipere non dedignati ſunt †. Quis igitur mirari debet ſi MEADI Doctrina et Munificentia ita in regionibus exteris refulſerint, ut earum Splendor in Patriam ejus repercuſſus fuerit. Sed doctum eſſe pro nihilo duxit Vir beneficentiſſimus, niſi Doctorum etiam ſuſciperet Patrocinium; quod ſane officium adeo egregie præſtitit, ut literarum Fautor tam aſſiduus, tam urbanus, tam munificus nemo privatus certe antea extiterit. Neque profecto fieri potuit, ut qui omnes alias foverat Artes, is patrocinari noluerit ſuæ. Quanto igitur candore? quanta Benevolentia erga ejuſdem Artes Profeſſores ſe geſſerit? quanta comitate Tyrones ſemper exceperit? quanto ſtudio Rem eorum auxerit? quanta auctoritate nomen

† Vid. Authentic Memoirs of the Life of RICHARD MEAD, M. D. pag. 55.

eorum

eorum protexerit? Omnes equidem ſui temporis Medicos animo vere fraterno amplexus eſt MEADUS: Juniores autem tot et tantis perinde beneficiis quotidie devinxit, ac ſi ad idem Famæ faſtigium, quod attigerat Ipſe, illos evehere totis viribus contenderet. Teſtemur hæc, quotquot hic adſimus, qui Viri digniſſimi Benevolentiam toties experti ſumus: Credant illa Poſteri, qui tot eruditorum Opera Viro privato inſcripta invenient.

Splendente adhuc MEADO emicabat alterum, ab OXONIO ortum, hujus COLLEGII Lumen: Medicus quidem tam amicitia quam Arte MEADO conjunctus; celeberrimus FREINDUS: Qui eo fuit præditus Ingenio ut Artem difficillimam facillime didicerit; ea inſtructus Doctrina ut eam ſemper ornaverit; ea ornatus Auctoritate ut eam diu ſuſtentaverit: Qui in Academia nonnullas Artis ſuæ Partes præclariſſime docuit; Qui in Urbe Artem ipſam ſagaciſſime exercuit; Qui in Senatu eam, Senator ipſe, eloquentiſſime defendit: Qui in Medicina, denique, excolenda ita peritus et felix ut in nullis, præter ſeveriores Medicinæ Diſciplinas, educatus eſſe; in Medicinæ Scientia communicanda

canda ita elegans et diſertus fuit, ut in Diſciplinis elegantioribus totus fuiſſe videatur. Et profecto quo doctior fuit Vir clarus, eo acrior fuit indoctorum Hoſtis; quo liberalius inſtitutus erat Ipſe eo vehementius illiberales inſectatus eſt. At ſi tantam Viro docto movebant Indignationem perpauci ſui temporis Nugivenduli; quanto ferventiore excanduiſſet ira, ſi audaciſſimos, quibus ſcatet hoc ævum, EMPIRICOS, Arcana ſua, nunc nugatoria, nunc pernicioſa, deliranti omnium Ordinum Vulgo venditantes * animadvertiſſe ei contigiſſet. Omnibus literatis flebilis FREINDUS; nulli vero flebilior quam Nobis occidit. Nemo enim certe noſtrum, SOCII ERUDITISSIMI, polita Viri doctiſſimi in HIPPOCRATEM commentaria poteſt evolvere, quin mortem ejus præmaturam (qui ſatis quidem gloriæ, Arti vero ſuæ nondum ſatis vixerat) ſincera voce lamentetur. Etenim ab eo, qui in Arte tamdiu feliciſſime verſatus erat, plura quidem erant expectanda, quæ Artis imperium in Morbos latius extendiſſent, ſi Vitæ ejus peperciſſet Fatum.

Alumnum alterum, eumque dulciſſimum, paulo ante

* Sic eſt VULGUS: ex veritate pauca, ex opinione multa æſtimat. CICER. Orat. pro Q. ROSCIO.

ante Freindi obitum in collegium noſtrum miſerat Oxonium: Medicum, dum vixit, Medicis carum; dum medicinam exercuit, ægrotis cariſſimum. Broxholmio enim Ingenii benigna Vena cum tanta morum ſuavitate fuit conjuncta, ut jure dubitari poſſit utrum Ingenio præſtantior an urbanitate fuerit amabilior? Humanitatis ſtudiis ab ineunte ætate imbutus; ſummorum familiaritate virorum quotidie uſus; moribuſque variarum Nationum penitus perſpectis, omnium, poſt hominum memoriam, Medicorum politiſſimus evaſerat. Ex iis, qui Radclivii ſtipendia meruere, primus, omnibus poſterioribus, et Stipendio ipſi fuit Ornamento. In Broxholmii quidem inerat conſuetudine tam curioſa felicitas, ut plus gratiæ apud omnes ſua Veritas, quam aliorum Obſequium inveniret. Etſi vero ab iſto ſervili, Medicoque prorſus indigno, quo nonnulli gratiam turpiſſime colligunt, abhorruit Obſequio, tamen in illa honeſta atque liberali ejus ſpecie, quæ nunquam deeſt ingenuo, admirabile eſt quantum cæteris excelluerit? qua ſane ægrotorum animos leniter mulcendo corporibus eorum facilius medebatur. Sed quemadmodum in corporibus nonnullis formoſiſſimis

mis inſigniores inſunt maculæ atque nævi; ita BROXHOLMIO ipſi ſua erat infirmitas. Periclitantibus ſuis amicis (et quot curavit ægrotos tot quidem habuit amicos) tanto plerumque dolore obruebatur, ut, qui mederi anxius optabat, propter id ipſum medendo non ſufficeret: ita de ſervando ægroto ſupra modum erat ſollicitus, ut morbum propterea oppugnaret impotentius: ita, denique, Amici muneri implendo erat intentus ut nonnunquam officio deeſſet Medici. His agitatus mœroribus a morbis refugit curandis ut morborum ipſe fieret Præda rapacium. O miſeram Mortalitatis conditionem! quam BROXHOLMII ipſius nec Ingenium nec Fortuna reddere potuerint tolerabilem.

Dum SOCIOS hoſce commemorabam celeberrimos, triſtis eheu! venit nuntius, digniſſimi alterius mortem referens; alterius noſtri valde lugendi; qui a valetudine aliorum curanda jam diu avocatus erat ad tuendam ſuam; clariſſimi LEII: Medici, in eadem, qua FREINDUS, qua RADCLIVIUS, Academia educati; eodem ingenio præditi; iiſdem honoribus digni. Qui in medendo acutus et

erudi-

eruditus; in loquendo apertus et facundus; in agendo probus et ſincerus: Qui modeſtis facilis et comis; arrogantibus acer et intrepidus; pauperibus miſericors et liberalis; divitibus juſtus neque avidus fuit. Adulationis Ipſe impatiens adulatus eſt nemini; Plebeculæ ſermunculos contempſit; Optimatum blanditias neglexit: Quod, denique, de PISONE oratore ſcribit CICERO, id quidem LEEI noſtri mores et valetudinem mirifice depingit. "Is "(inquit CICERO,) laborem forenſem quaſi curſum "diutius non tulit, quod corpore erat infirmo, et "Hominum ineptias ac ſtultitias, quæ devorandæ "Nobis ſunt, non ferebat, iracundiuſque reſpu-"ebat, non moroſe, ut putabatur, ſed ingenuo "prorſus liberoque faſtidio*." Virum hunc egregium lugeant noſtræ, quas dilexit, ACADEMIÆ; lugeat noſtrum, quod ornavit, COLLEGIUM; lugeat, denique, ARS ipſa MEDICA, cujus dignitatem tueri ſemper ſtuduit.

Illuſtrem hunc OXONIENSEM quis dignior qui ſequatur quam celeberrimus ejuſdem temporis CANTABRIGIENSIS, digniſſimuſque hujus COLLE-

* Vid. CICERON. De Claris Orator. S. LXVII.

GII PRÆSES, PELLETUS? Vir multis nominibus celebrandus; atque hoc uno (ſi nullum ſubeſſet aliud) minime hic tacendus, quod annuam hanc dicendi occaſionem aliquandiu intermiſſam Ipſe reſtituerit: Cujus laudabili propoſito non modo conſummatam Ipſius, ſed poſterorum quoque Oratorum omnium debemus Eloquentiam. Singularis omnino fuit et eximia PELLETI Indoles. Artibus et ingenio ad medicinam excolendam quo fuit inſtructior, eo ſtudioſius ejus exercendæ grave onus detrectavit: Quanto magis meritorum ſuorum fuit conſcius, tanto ægrius iniquam Artis ſuæ toleravit ſortem: Qui egregiis animi dotibus pleroſque homines ſuperavit, eum profecto coram Muliercularum tribunali, ad quod quotidie citantur Medici, cauſam dicere piguit maxime: Qui injuriarum, ſuſpicionum, inimicitiarum, infamiæ, immo et famæ omnino immeritæ non valde fuit patiens, is Artem iſtiuſmodi, in qua exercenda hæc omnia inſunt mala, non averſari non potuit: Qui otii literati, et quotidianæ literatorum conſuetudinis, fuit amantiſſimus, is ab iis ad diurnos nocturnoſque Artis acerbiſſimæ labores ſe divelli ægre paſſus eſt: Qui, denique, lucri gratia facere nihil, is certe huma-

 nitatis

nitatis et amicitiæ potuit omnia. O præclariſſimum Hominis Ingenium! qui ita ſentire nunquam deſtiterit! O invidendam Medici fortunam, quæ ita agere ei permiſerit.

Pelleti in locum ſuffectus eſt PRÆSES alter digniſſimus, doctiſſimus ejuſdem Academiæ Alumnus; de quo adhuc Juvene tantam ſpem conceperat Cantabrigia ſua, ut eum, etſi juniorem quam cui Doctoratum ſponte dare ſolet, non tamen ſine Doctoratu, inter eximios aliarum Facultatum Doctores, Academiam VIADRINAM ſalutandi cauſa, miſerit in Germaniam: Cui tantæ ſpei poſtea reſpondens inter celeberrimos hujus COLLEGII Socios diu honoratus fuit; PRÆSIDISQUE officio præclariſſime geſto maximum ſui apud Nos deſiderium reliquit. Liceat, SOCII ORNATISSIMI, Plumptreii noſtri laudes oratione paulo fervidiore percurrere; liceat Veritati, eas Virtutes, quas Ipſe obſervavi, celebrare; liceat, denique, Amicitiæ Eloquentiæ vice fungi. Recordamini, quæſo, Viri docti in noſtrum COLLEGIUM merita; recordamini quanto Rerum noſtrarum flagraverit ſtudio? quantum laboris PHARMACOPOEIÆ noſtræ caſtigandæ, poliendæ,

endæ, edendæ impenderit? Videor mihi videre facundiſſimum Virum in Colloquiis ſolitis Sapientiæ ſuæ gravitatem comitate et facetiis temperantem: Videor mihi audire Illum ſale et lepore, quibus polluit maximis, EMPIRICOS inſectantem: Videor mihi intueri Virum fortiſſimum Eloquentia ſua locupletiſſima jura noſtra defendentem. Sed nequid veri, Amicitiæ ſtudio incenſus, diſſimulare videar, non reticendum, immo coram Vobis, SOCII ERUDITISSIMI, vehementer eſt dolendum, PLUMPTREIUM noſtrum non tam de ſua quam de COLLEGII gloria fuiſſe ſollicitum. Nam ſi Famæ conſuluiſſet ſuæ, aureoli ejus de Febribus libelli, (de quibus verecundius quam decuit judicavit Ipſe) jamdiu in lucem prodiviſſent, æterna ejus Nominis Ornamenta.

Celeberrimis His in Arte noſtra exercitatis merito annumerandi ſunt Duo alteri ACADEMICI, in medendo exercitatiſſimi; HALESIUS et CROVIUS; Ille OXONII, Hic CANTABRIGIÆ, doctiſſimus Alumnus: Quorum eximiæ erga noſtram Societatem munificentiæ Quis noſtrum obliviſci poterit? Quorum memoriam Nobis ſemper colendam eſſe Quis

non

non exiſtimabit, qui BIBLIOTHECAM noſtram unquam viſerit? ILLIUS; quod, cum eo tempore vixerit, quo Medicos ſolebat ægris commendare Eruditio, Librorum copiam (unde Eruditio eſt petenda) Nobis ſuppeditare voluerit: HUJUS, quod in Libris ſuis Nobis legandis contra invaleſcentem ſuo tempore opinionem declaraverit Literas Medentibus non eſſe inutiles.

PRÆSIDES vero, SOCII DILECTISSIMI, unus atque alter commemorandi adhuc reſtant: Quorum unus, Cathedram, e qua morte heu! nimis immatura non ita pridem raptus eſt, ſi votis noſtris annuiſſet cœlum, egregie ornaviſſet; illuſtriſſimus videlicet JURINUS: Qui, literis CANTABRIGIÆ inſtitutus, reconditiſſimis Matheſeos Doctrinis eo uſque initiatus eſt, ut inter eruditiſſimos ejus Cultores domi foriſque merito habitus fuerit. Huic Viro doctiſſimo ſtabilitum debemus Inventum, humano generi valde propitium, VARIOLARUM INSITIONEM; qua tot millia Mortalium a Fato impendente liberantur. Hic præjudicatas de hac Re convulſit hominum Opiniones: Hic utriuſque Morbi, naturalis et inſititii, ſucceſſus varios ad Calculos

vocavit:

vocavit: Hic inſititium longe tutiſſimum eſſe adeo luculenter demonſtravit, ut nemo eſſet tam ſuperſtitioſus, tam iniquus Rerum æſtimator, quin illius Cauſæ, quam ſequi non auderet, veritatem tacitus agnoſceret. Hoc Duce Matrum vicimus timiditatem: Hoc Duce Filiarum ſervavimus pulchritudinem: Hoc duce truculentiſſimum non modo Vitæ ſed Formæ etiam humanæ Hoſtem ſupervivimus. Hujus igitur nomen pulchrior ſexus ſemper colat et tueatur; tamdiu tueatur uterque, quamdiu Matribus cordi erit Filiarum pulchritudo; quamdiu Pulchritudo ipſa erit amabilis; quamdiu, denique, ſecura et tranquilla Vita, teterrimo Mortis generi, vel, (quod pejus eſt) perpetuo Mortis timori, erit anteponenda.

A Doctiſſimo JURINO ad alterum PRÆSIDEM digniſſimum, qui tum Noſtræ tum REGIÆ SOCIETATI multos annos præfuit, nunc tranſeamus; ad clariſſimum SLOANIUM, quem jam poſtremum celebraturi ſumus: Medicum, quem, etſi floruit apud ſæculum prius, nuperrime tamen e COLLEGIO ereptum flemus: Medicum, tanta æquanimitate inſignem (qua nihil in Medicina facienda magis neceſſarium,

ceſſarium, nihil ad longam Medici vitam magis confert) quanta infirmiorem, per aſſiduos medendi labores, ad longiſſimam Senectutem ſuſtentavit valetudinem. Et Senectutis profecto tranquillitatem eo magis optandam reddiderant ei longus labor et ſtudium, quæ eam a multis retro annis præceſſerant, quod BIBLIOTHECAM et REPOSITORIUM (non dicam Regia, ſed Regiis omnibus præſtantiora) quibuſcum Senex quotidie delectaretur, ei comparaſſent. Neque minorem in Theſauris hiſce teſtamento legandis erga Patriam, quam erga Familiam ſuam manifeſtavit caritatem. Cum enim pretioſiores eſſent quam qui ſine injuria privata dari, et ſine publica, pretio ſuo, emi poſſent, eos quidem Patriæ ſuæ, conditionibus neque Familiæ neque Nationi ſuæ injurioſis, legavit: æquum, ut opinor, ratus, doctam illam gentem, quæ facultates ad eos congerendos ei miniſtraverat, famam ac utilitatem ab iis expectandas, in omne ævum poſſidere. O Senem omnino beatum! Qui ſenectutem otioſam atque placidam; vitam longam et felicem; mortem, denique, ſubitam nec improviſam nactus es.

Celebra-

Celebravimus jam, SOCII DILECTISSIMI, ornatiſſimorum fere ſingulorum, qui e vitá exceſſere, Noſtrorum Memoriam; quorum tantum non omnes in gremiis foverunt ſuis ACADEMIÆ NOSTRÆ: Illæ ipſæ Academiæ, quibus, tanquam locis ad formandos Medicos minime aptis, aliquando inſultare audent alieni Quidam atque invidi. Quam verecunda Fronte! Vos, AUDITORES SPECTATISSIMI, judicetis ; [illegible] onſummatorum [illegible] ſtudiis imbuti er[illegible] cooptatam, jam [illegible] ctis tandem com[illegible] s, SOCII ORNATIS[illegible] c vellet Oratio d[illegible] ia ; niſi prohibere[illegible] everentia. Veſ[illegible] futuris laudanda[illegible] randam relinquenti nihil mihi dicendum reſtat, præter quam omnia fauſta huic noſtræ Societati precandum ; et Nos, COLLEGÆ mei digniſſimi, hortandum, ut, omnibus ſimultatibus, partiumque ſtudiis ſepoſitis, Artem noſtram excolamus : ut FIDEM,

quam Nos COLLEGIO dedimus, non modo ex ore, ſed ex animo quoque (ſicut decet honeſtos) datam fuiſſe demonſtremus; ut, denique, Concordia intra hæc mœnia reſtituta, COLLEGII inimicis, qui Nos nimium diviſerunt, Nobis imperandi ſpem præcidamus.

N O T Æ

Ad Argumenta ORATIONIS HARVEIANÆ illuſtranda et confirmanda appoſitæ.

P. 12. NEMO ENIM CERTE NUNC DEMUM NARIS EST ADEO EMUNCTÆ UT PRÆCLARUM HOC INVENTUM IN ANTIQUORUM SCRIPTIS SUBOLFACIAT.] Nonnulli ex Anatomicis ſæculi proxime elapſi, præ nimia Antiquis omnia attribuendi cupiditate, CIRCUITUM SANGUINIS HIPPOCRATI non ignotum eſſe ineptiſſime contenderunt; inter cujus ſententiæ omnino ridiculæ Defenſores eminuit JOHANNES ANTONIDES LINDENIUS, celebris operum HIPPOCRATI vulgo attributorum Editor; qui hujus tuendæ cauſa libellum paulo ante obitum ſuum LEYDÆ edidit. Locus, quem ex HIPPOCRATIS ſcriptis ad ſuam opinionem ſtabiliendam plerumque citant ejus Defenſores, in libro *περι φλεϐων* extat; et mihi quidem ſententiam, cujus confirmandæ cauſa adduci ſolet, funditus videtur evertere. Hujus libelli auctor ad hunc modum in SECT. XVII ſcribit; *αἱ φλεϐες δια τȣ σωματος κεχυμεναι πνευμα και ῥευμα και κινησιν παρεχονται απο μιης πολλαι διαϐλαςανȣσαι· και αὑτη μεν ἡ μια ὁθεν ηρκται και ἡ τετελευτηκεν ȣκ οιδα· κυκλȣ γαρ γεγεννημενȣ αρχη ȣκ ἑυρεθη.* Hic, inquam, locus LINDENII opinionem evertere videtur. Nam, præterquam quod de PULMONIBUS, quibus cum CORDE tanta eſt Officii et conjunctionis in ſanguine circumagendo neceſſitudo, ne verbum quidem facit Hic Scriptor: Præterea conſtat eum, qui differentiam inter Arterias et Venas adeo ignoravit, ut Arteriam magnam et Venam Cavam unum atque idem Vas fuiſſe exiſtimaverit, earum uſus ſcire non potuiſſe; Illam nempe Sanguinem a Corde receptum propellere, Hanc eundem ad Cor perpetuo reducere. Hic autem ſanguinis per Arterias propulſus et per Venas reductio nihil aliud eſt quam ipſiſſimus SANGUINIS CIRCUITUS, ab HARVEIO probatus; quem qui neſciverit, is certe (quodcunque de uno Vaſe circulari Sanguinem per corpus trajiciente inſcienter effutiverit) neque verum ejus motum, neque vaſa, per quæ movetur, animo complexus fuerit neceſſe eſt.

P. 13. NON SERVETUS: NON COLUMBUS: NON IPSE ETIAM CÆSALPINUS.] Neque meliori jure Hoc Inventum ſibi vindicare poſſunt ſive celeberrimus VENETUS vulgo dictus PATER PAULUS, ſive FABRICIUS ab AQUAPENDENTE, cui PATREM PAULUM, ſub ſigillo amicitiæ, Hoc arcanum commiſiſſe refert LEONICENUS. Etiamſi enim (quod minime concedendum eſt) nonnulla in hujus Rei teſtimonium admittamus, quæ non prius publici juris facta ſunt quam præclarum ſuum inventum HARVEIUS cum ſuis communicaverat, attamen hujus de PATRE PAULO commenti originem nobis luculenter expoſuit doctiſſimus ENTIUS; qui in Epiſtola ſua, ad ipſum HARVEIUM ſcripta, Apologiæque ſuæ pro CIRCULATIONE SANGUINIS præmiſſa ſic ſcribit "Iſtius autem "commenti fabulam jampridem a te mihi narratam memini: Nempe "LEGATUM VENETUM ad ſuos reditum parentem libro tuo de CIR- "CULATIONE SANGUINIS a te donatum fuiſſe, eundemque poſtea PA- "TRI PAULO legendum exhibuiſſe; indeque Virum hunc celebrem "memoriæ cauſa pluſcula tranſcripſiſſe; quæ, ipſo mox defuncto, in "Hæredis manus inciderint; habereque te literas a PATRE FULGEN- "TIO, ipſius ſodali, ad te ſcriptas, quæ rem eandem clare exprimerent." Ampliſſimum hujuſmodi teſtimonium nemo certe omnium propterea in dubium vocare poteſt, quod HARVEIUS librum ſuum de CIRCULATIONE SANGUINIS non niſi quinto poſt PATRIS PAULI obitum anno typis mandaverat, qui norit Hunc Legatum, cui nomen erat ANTONIO DONATO, ad ſuos anno milleſimo ſexcenteſimo decimo nono rediiſſe *; eodem ſcilicet anno, quo Inventum ſuum patefecerat HARVEIUS; annoque quarto ante obitum PATRIS PAULI, qui e Vita exceſſit anno milleſimo ſexcenteſimo viceſimo tertio. Si enim quod de LIBRO HARVEII narrat ENTIUS, id de MATERIE libri, quam anno 1619. in PRÆLECTIONE noſtra CHIRURGICA expoſuerat, et quam non ante annum 1628. typis mandabat, interpretamur, (quæ ſane interpretatio nequaquam eſt dura) facile videbimus hanc ENTII narratiunculam cum PATRIS PAULI morte optime congruere. Non vero ſine riſu audienda eſt iſta de PATRE PAULO FABRICII ab AQUAPENDENTE fidei hoc arcanum ſuum committente Fabula. Quid enim PAULUM potius quam FABRICIUM, quominus in lucem proferret hoc inventum, impediret? impediretne fulminis Papalis metus, aut contumelioſa Vulgi vociferatio? Quid? Illumne, quem vultus inſtantis Tyranni a Tyrannide ipſa oppugnanda arcere non potuerat, illumne, inquam, vana incerti remotique periculi ſuſpicio a

* Vid. NANI, Vol. I. p. 181.

propoſito

propoſito ejus deterreret? Si eum ab errore populari et lucroſo impugnando ira atque odium, quæ contra eum excitaverant ſuperſtitio et nequitia, avertere non potuerant, poſſetne ille ab opinione ſimpliciter philoſophica (in qua pervulganda incertum, ſiquod ullum, fuiſſet periculum, certum vero gloriæ atque immortalitatis propoſitum fuiſſet præmium) propaganda facile abſterreri? At ſi majorem ei metum in hoc caſu quam in illo injicere potuiſſe ſuperſtitioſam Temporis conditionem concedemus; cur FABRICIO, qui, utpote in eadem regione degens, eodem cohiberetur timore, arcanum ſuum crederet? cur non illud, quemadmodum FABRICIUS ipſe feciſſe dicitur, poſt mortem ſuam pervulgandam reſervaret? aut, ſi id, dum vixit, proferri maluit, cur non amico cuidam ſuo conjunctiſſimo, celato ſuo nomine, proferendum ea conditione committeret, ut tanti inventi gloriam vero ejus Inventori poſt mortem ejus vindicaret? Quis autem HARVEIUM tanta neceſſitudine cum PATRE PAULO conjunctum fuiſſe unquam aſſeruerit? aut, quiſnam, obſecro, amicum ſuum ita fallere potuiſſe HARVEIUM unquam crediderit, qui de moribus atque ingenio ejus tantillum audiverit? Hactenus contra fabulam de PATRE PAULO et FABRICIO ab AQUAPENDENTE probabiliter argumentatus fui; eo ſcilicet propoſito, ut, quantum omnibus ludibrio eſſe debeat, copioſius oſtenderem; quod niſi in animo mihi fuiſſet, eam falſiſſimam eſſe uno Facto demonſtraſſem. Si enim in FABRICII Scriptis nulla de Sanguine circumacto occurrit mentio, nemo mentis ſanæ eum de tali ſanguinis motu unquam ſomniaſſe exiſtimabit. Quid vero ad hanc rem ſpectans ibi extat præter Venarum VALVULAS? Hæ quidem, quippe quæ ſanguini verſus COR movendo evidenter inſerviunt, ſolertem inveſtigatorem adducere poſſent ut crederet ſanguinem non per Venas a Corde ad Artuum extremitatem propelli: Et profecto mirum eſt FABRICIUM, qui eo uſque progredi potuerat, non ultra progredi potuiſſe. Longe ſolertius hanc rem indagavit HARVEIUS; qui, valvularum uſu ſemel inveſtigato, verum Sanguinis motum cito odoratus fuit: Venarum enim VALVULÆ (ſicut nobiliſſimo BOYLEO HARVEIUS ipſe retulit *) illum primo adduxerunt ut ſuſpicaretur Sanguinem a CORDE ad COR, quaſi a Fonte ad Fontem, perpetuo circumagi. Cum enim Valvulæ, quominus ſanguis a Corde per Venas emitteretur, prohibere viderentur, ex iis argumentum ſumſit probabile Vir acutiſſimus, Sanguinem a Corde per Arterias in Venas trajici. Quid autem harum Valvularum Repertori cum Sanguinis CIRCUITU qui nihil de eo ſuſpicabatur? Quid

* Vid. BOYLEI Diſquiſition. de CAUSIS FINAL. Prop. II.

refert

ſert VALVULAS VENARUM reperiſſe ſi nihil præterea FABRICIUS repe-
rit? Si nihil poſt eas repertas de vero Sanguinis motu ſubolfecerit? Cordis
alvulæ (quarum opera in Sanguine circumagendo non minus quam Ve-
arum Valvularum utitur Natura) Veteribus fuerunt bene cognitæ: Quis
ero exinde unquam collegerit Sanguinis CIRCUITUM illos non fugiſſe?
ur Valvulæ Venarum detectæ FABRICIUM non ignoraſſe CIRCUITUM
rguerent, et Valvulæ Cordis, quæ ad Sanguinem circumagendum non
int minus neceſſariæ, Veteres eundem perſpexiſſe non arguerent pro-
cto non video.

P. 13. QUOD ILLI, DENIQUE, VIX SUBMONUERANT, IPSE EX-
OSUIT, PROBAVIT, STABILIVIT.] Non diffitendum eſt illos conje-
tura id aſſecutos eſſe, Sanguinem ſcilicet a Ventriculo Cordis dextro in
niſtrum per pulmones derivari*: Quam longe vero diſcrepaverint ea,
uæ illi omneſque Recentiores alii ante HARVEIUM de Sanguinis CIRCU-
TU excogitaverant, ab iis, quæ Noſtras ipſe de eo palam protulit, ex eo
dicare licet, quod, quicquid de ea re (annis quinquaginta amplius an-
equam HARVEIUS Hoc inventum ſuum COLLEGIS aperuerat ſuis) in-
uerant Recentiores alii, id omne tanquam temere dictum ab omnibus
jus ſæculi Doctis prætermiſſum et neglectum fuit: Simul atque vero li-
rum ſuum DE MOTU CORDIS ET SANGUINIS ediderat HARVEIUS,
ıbitaneo tanti luminis fulgore excitati ad eam rem exquiſitius inveſtigan-
am omnes ubique gentium Anatomici ſe accinxerunt: Cujus libri tanta
uit Veritas, ut contra fictas hominum Antiquis nimium deditorum In-
idias, Calliditatem, atque Invidiam, facile ſe per ſeipſam defenderit.

P. 14. CUR ULLA HUJUS UTILITATIS AB HARVEII INVENTO DE-
IVATÆ EXEMPLA PROFERAM?] Præter noſtrum Propoſitum eſt ple-
aque in THERAPEUTICAM Artis noſtræ Partem ab Invento HARVEI-
ANO derivata commoda hic loci recenſere; quæ librum dedita opera ſcri-
tum, et plus otii quam quod nobis ſuppetit, requirunt. Hoc autem
biter notare liceat; ſi nullum aliud medici ex Hoc Invento ceperant
emolumentum quam quod omnia ea, quæ obſervarat Antiquorum Se-
dulitas, explicaverit et confirmaverit, hoc minime contemnendum eſſe.

* Vid. SERVETI Chriſtianiſm. Reſtitut. & REALD. COLUMB. Anat. LIB. VII. & AND.
CÆSALPIN. Quæſt. Peripatetic.

P. 15.

P. 15. Qui quantum lucis a physiologia nova, ex sanguinis circuitu nuperrime demonstrato, mox oritura acceptur æ essent morborum causæ jam ante animo proſpiciens.] Mortuus eſt Gulstonus anno 1632 ſc. decimo tertio poſtquam inventum ſuum Collegis ſuis patefecerat Harveius; qui id cum iis anno 1619 primo communicabat.

P. 16. Hic, denique, eam fibrarum animalium proprietatem, quæ facit ut eæ sine sensu irritentur, primus notavit et nominavit.] Vid. Glisson. Tractat. De ventricul. et intestin. cap. vii. sect. iii. ubi ad hunc modum de hac proprietate loquitur. "Fibræ Muſculorum in animalibus defunctis acri-" bus et pungentibus liquoribus tactæ, ſe contrahunt. Item omnes mu-" ſculi, in defunctis perceptione frigoris excitati, ſe tonico motu fortiter" conſtringunt, et corpus rigidum efficiunt. Corda animalium aliquo-" rum exempta, immo et diſſecta adhuc pulſare nituntur. Quid opus" eſt pluribus? Hinc ſatis certo inferre licet fibras absque sensuum" auxilio posse irritationem percipere et conformiter" se movere." Vid. etiam sect. vi. ejuſdem cap. ubi ſic ſcribit Vir Doctus. "Quoties ea (ſc. cauſa irritans) non ſenſu, ſed ſola percepti-" one naturali dignoſcitur, Hæc sola eſt, quæ fibras irrita-" biles conſtituit." Ex quibus verbis ſatis conſtat D^um^ Tissotum, qui cl. Halleri Diſſertationem in linguam Gallicam vertit, non animadvertiſſe quam plene hanc Proprietatem intellexerit Glissonus †; quam in Fibris quibuſdam Animalibus inſitam eſſe ubique aſſeruit: Quod non modo eum feciſſe, ſed vocem etiam irritabilitas ipſam excogitaſſe ingenue fatetur Hallerus. || Nihil autem certe fuit unquam ineptius quam quod Vir doctus, de Glissoni laudibus derogandi cauſa affirmare non dubitavit; eum nempe, cum corda Animalium corporibus exempta pulſare, fibraſque, in Animalibus defunctis acribus liquoribus tactas, ſeſe contrahere animadverterat, nihil amplius comperiſſe quam quod Lanii ipſi quotidie vident: Quod ſane idem eſt ac ſi dixiſſet Newtonum, cum gravitatem Materiæ Proprietatem eſſe invenerat nihil aliud reperiſſe quam quod Ruſticus quilibet ante intellexerat, qui Pomum ex Arbore in terram decidere unquam viderat. Nemo enim certe inventoris nomen ex eo ſibi arrogare debet, quod hoc aut illud corporum accidens,

† Vid. discours preliminaire, P. xi.

|| Vid. commentar. soc. reg. scient. Gotting. Tom. II. P. 155.

G ſenſibus

ſenſibus quotidie occurrens, obſervaverit: Ille vero ſolus INVENTOR eſt habendus, qui, ex idonea Accidentium ſæpiſſime animadverſorum copia, hanc aut illam Corporis cujuſlibet PROPRIETATEM collegerit; eamque LEGEM NATURÆ eſſe primus INVENERIT. Si igitur GLISSONUS non modo IRRITABILITATEM in fibris quibuſdam animalibus inſitam eſſe primus animadverterit, ſed eidem Fibrarum Proprietati, pro lege Naturæ ſibi habitæ, etiam nomen primus dederit, quid aliud quæſo, præterquam hanc Proprietatem pluribus experimentis confirmare, facere potuit cl. HALLERUS? quem omnium luculentiſſime eam expoſuiſſe, et quænam Partes ea præditæ ſint pleniſſime docuiſſe lubenter fatemur: TISSOTO autem minime aſſentiri poſſumus afferenti ornatiſſimum Virum eam primum reperiſſe. Longe æquius et modeſtius in hoc Negotio (uti prius indicavimus) ſe geſſit HALLERUS; Vir nequaquam iſtiuſmodi, qui gloriam ſuam non ſartam tectam eſſe judicet, niſi alienam diruerit.

P. 16. QUAMPLURIMA IN ANIMALIBUS TAM VIVIS QUAM MORTUIS &c.] Exemplum hujus IRRITABILITATIS notatu digniſſimum in Cadavere Nobilis cujuſdam, cui ægrotanti Medicus adfueram, hic prætermittere nequeo. Hujus Fauces, quæ per aliquot horas, poſtquam extremum efflaverat halitum, fuerant diductæ, irritante eas quadam materie acri, tanto ſonitu ſubito occludebantur, ut terrorem aſtantibus incuteret.

P. 20. IN TRACTATU PERELEGANTI PERSPICUE EXPONEBAT.] In hoc libro celeberrimo inter plurima Experimenta unum ſingularis in PATHOLOGIA uſus nobis exhibuit Vir clarus; quo ſane experimento nos primus docuit quomodo Pectori inducatur Hydrops, integris adhuc aliis Corporis partibus: ligata enim Vena Cava, tranſituque Sanguinis verſus Cor impedito, ſtatim ſecedere ſerum a Sanguine in Vena Cava obſtructo; cavaque circumpoſita morboſo flumine irrigari primus demonſtravit LOWERUS. Vid. LOWER. DE CORDE. CAP. II. Animum aliquando mihi ſubiit ſuſpicari fuſcum iſtum liquorem, qui ex Herniis laborantium Pelvi, ſecante Chirurgo, effluere ſolet hoc Fonte interdum derivari. Non ignoro clariſſimum HALLERUM hunc liquorem NATURALEM et CONNATUM Abdominis Hoſpitem eſſe exiſtimare *: Cum vero eum tanta Copia, diſſecto Peritonæo, erumpere aliquoties viderim, quanta nulli naturali Corporis humori reſpondere poterat, ad ſuſpicandum du-

* Vid. HALLERI Opuſcul. Patholog. P. 65.

ctus

ctus ſui hunc liquorem maxima ex parte fuiſſe ſerum a ſanguine compreſſo ſeparatum, quod per vaſorum Poros in Pelvim evaſerat.

P. 21. PLURIMA IN EUM FINEM EXPERIMENTA EXCOGITAVIT.] Complures de hujus Inventi honore cum LOWERO certaverunt. Ipſe vero hanc gloriam a DIONYSIO quodam in GALLIA ei illam præripiente in CAP. IV. ſui libri ſibi jure vindicavit. Atque hujus Inventi famæ quam tenax fuerit Vir clarus ex ipſius verbis, quibus huic Capiti finem imponit, facile judicare poſſumus. "Interim (inquit) hoc ſaltem Gentis "noſtræ ſeu felicitati ſeu etiam laudi tribuatur, quod uti HARVEIUS "ſanguinem intra propria vaſa CIRCULANTEM corpori ſuo vitam præ-"ſtare primus docuerit: Ita et eum extra corporis ſui ambitum ad alterius "ſalutem transferri poſſe a NOBIS primo detectum eſt." Quamobrem ex hoc præclaro Invento uberiores MEDICINA non ceperit Fructus prorſus neſcio, niſi propterea fortaſſe evenerit quod LOWERI ſagacitati parum reſponderit Poſterorum Induſtria. Utcunque vero hæc Res ſe habuerit hoc certe conſtat; quod, etſi DIONYSIO, (quippe qui de hoc Invento nullam fecerat mentionem niſi integro poſt anno quam LOWERI Experimenta publici juris facta ſunt) nullo modo illud ſibi arrogare licet, plures tamen ejuſdem Inventi Auctores fieri poſſint; ſicut eveniſſe fertur in PULVERE PYRIO componendo; cujus Inventor alter olim in Regno SINENSI vixiſſe dicitur, alterum in EUROPA recentiorem extitiſſe certo ſcimus ideoque, quiſquis hoc Inventum præter LOWERUM jure ſibi vindicaverit, ille proculdubio, ſalvo LOWERI honore, illud vindicare poterit.

P. 23. SPECIFICUM NUNQUAM SATIS LAUDANDUM PRIMUS NOSTRATIUM FELICITER ADHIBUIT.] Vide MORTONI Πυρετολογίαν P. 132. Ubi conſtat illum ab anno 1667 CORTICE PERUVIANO uſum eſſe. Anno autem priore (ſc. 1666) SYDENHAMUS, etſi CORTICEM "in QUARTANARUM declinatione prudenter et caute adhibitum "aliquando profuiſſe et Paroxyſmos omnino ſuſtuliſſe inficias ire non vult, "tamen SPECIFICUM, quod Intermittentium curſum non SOLUM INHIBEAT ſed etiam OMNINO ABRUMPAT, adhuc deſiderari totidem verbis "in eodem loco lamentatur." Vid. METHODUM CURANDI FEBRES &c. a SYDENHAMO EDIT. anno 1666; quam quiſquis contulerit cum CAP. de INTERMITTENTIBUS OBSERVATIONUM MEDICAR. edit. anno 1675, Ille fateatur neceſſe eſt SYDENHAMUM ab anno 1666 ad 1675 Corticem non niſi parce et caute adhibuiſſe; atque id remedium tam

ERTIANIS quam QUARTANIS mederi potuiſſe anno 1667 nondum
nimadvertiſſe; quo tunc temporis ſe quotidie uſum eſſe in OMNIBUS In-
ermittentibus affirmat MORTONUS.

P. 25. QUAM EX SEIPSO ALIIS MEDICINÆ SCIENTIAM CONSTI-
UISSE.] Non DOGMATICAM quidem Diſciplinam, qua GALENUS eam
orruperat, (ID QUOD FACILE FACTU SIC SATIS SIT) ampliando, ſed
IIPPOCRATICAM Viam, (QUOD ESSET VALDE ARDUUM) qua ſola
d veram MEDENDI Artem progrediendum eſt, jamdiu deſertam rurſus
idicando et inſiſtendo.

P. 28. HUNC PERIPNEUMONICO ESSE GENERE PRIMUS INTEL-
EXIT MEADUS.] Hujus morbi SPECIEM non ſatis intellexiſſe videtur
YDENHAMUS. Etſi enim tuſſim pectoralibus delinire ſolitus eſt, mor-
umque inflammationis aliquando participem eſſe, immo et ſanguinem li-
eraliter interdum extrahendum eſſe exiſtimavit, ſymptomata tamen ejus
on genuinæ PERIPNEUMONIÆ eſſe ſobolem, ſed PERIPNEUMONIAM
ntum MENTIRI autumavit; Venamque non omnibus Morbi tempo-
bus, urgente tuſſi, ſecari juſſit, " ſed poſt Morbi ſolummodo diſceſſum,
vel ſi ARTIFICIALI aut ADSCITITIO calori debeantur ſymptomata,
eam ſecandam eſſe conceſſit *." MEADUS autem, PERIPNEUMONICO
ujus morbi genere penitus perſpecto, tam NATURALEM quam ARTIFI-
IALEM ejus calorem temperandum eſſe cenſuit, omnibuſque ejus tem-
oribus, urgente tuſſi, Venam ſecandam eſſe PRIMUS docuit; eamque,
eunte morbo, plerumque ſecando, ne atrociora, quæ ſub finem morbi
gruere ſolent, acciderent ſymptomata, feliciter providit ‡.

P. 39. HOC DUCE TRUCULENTISSIMUM NON MODO VITÆ, SED
ORMÆ ETIAM HUMANÆ HOSTEM SUPERAVIMUS.] Libellum omnino
eptum, VARIOLAS INSITITIAS damnandi cauſa Gallice ſcriptum,
PARISIIS nuper edidit Medicus quidam HIBERNICO-GALLICUS.
Iunc equidem Auctorem, qui plurima de Rebus ANGLICIS, quæ falſa
ſſe ſcire et potuit et debuit, temere effutiit, minime dignum (utcunque
tulis inſignitum medicis ||†) cenſere poſſumus qui a Nobis reprehendatur.

* Vid. SYDENHAM. Opera LUG. BAT. edit. p. 198, 199. & 589.
‡ Vid. MEAD. de MORBILL.
† DISSERTATION SUR INOCULATION PAR M. CANTWEL || DOCTEUR REGENT DE
A FACULTE DE MEDICINE EN L'UNIVERSITE DE PARIS, ANCIEN PROFESSEUR DE
HIRURGIE LATINE, ET PROFESSEUR DES ECOLES DE MEDICINE.

Cum

Cum vero FACULTAS MEDICA PARISIENSIS Opuſculum ejus futiliſſimum ampliſſimis verbis approbare, adeoque id pro ſuo agnoſcere non dedignata fuerit, Nos, qui ingenio non ſumus adeo inhumano, ut Nationem eruditam in re tanti momenti falſis Narratiunculis, tanta auctoritate editis, decipi patiamur, nonnullas earum hic loci refutare non gravabimur: Cætera ejus libelli falſa et inepta aliis, quibus otium et voluntas non deſint, animadvertenda relinquemus.

In Diſſertationis ſuæ P. 4ta aſſerit Dnus DOCTOR " ſe AGATHOPOLI vi- " diſſe nobiliſſimum LINDECOLINÆ COMITEM, cujus Frater natu ma- " ximus VARIOLIS perierat INSITITIIS; et COMITEM ipſum ab hoc " artificioſo VARIOLARUM genere in CACHEXIAM, qua tunc temporis " laborabat, conjectum eſſe." Narravitne Dno DOCTORI hoſce funeſtos VARIOLARUM INSITITIARUM exitus COMES illuſtriſſimus Ipſe? Etſi Auctoris verba Lectorem ingenuum ut ita credat facile adducere poſſunt, minime tamen ita credendum eſſe affirmamus. COMES enim ipſe digniſſimus, pro inſigni ſuo Veritatis tuendæ ſtudio, veniam Nobis concedere dignatus eſt ſuo Nomine palam declarandi, omnia, quæ de eo et Fratre ejus retulit Hic Auctor HIBERNICO-GALLICUS, eſſe falſiſſima. COMITIS honoratiſſimi Frater, qui eo tempore, quo VARIOLÆ ei inſerebantur, tenui erat valetudine, per quinquennium integrum, poſtquam mitiſſimas INSITITIAS expertus erat, multo firmiore utebatur: Poſtea vero neglecta tuſſicula, qua forte corripiebatur, in PHTHISIN incidebat.

Neque minus falſum eſt quod de CACHEXIÆ, qua poſt VARIOLAS INSITITIAS COMITEM ipſum laboraſſe ait, origine affirmat. Nam VARIOLAS NATURALES paſſus fuit COMES LINDECOLINÆ; atque INSITITIAS nunquam ſubiit. Hæc, annuente COMITE honoratiſſimo, palam aſſerimus: Qui de VARIOLIS INSITITIIS quid ſentiat, ex eo judicet Lector æquus, quod Liberis ſuis hoc ipſo anno VARIOLAS inſeri juſſerit; quos Amicum meum doctiſſimum Dnum WILMOT, Medicum Regium Ordinarium, curaviſſe novimus; Dno HAWKINS Chirurgo Regio digniſſimo Partes ſuas peragente.

In eadem Pagina COMITIS alterius nobiliſſimi (ſc. de INCHIQUIN) Filium unicum has VARIOLAS pernicioſas artificiales perdidiſſe aſſerit Auctor humanus; atque quaſi Mors ipſa Juvenis egregii non ſatis atrox fuiſſet malum, oratione grandiore hanc acerbam rem exag-

gerat;

gerat; quantaſque opes infelix Puer moriendo amiſerit Nobis referre non gravatus eſt. Narratiunculam hanc, ut opinamur, ab aliquo ex iis, quorum potius linguis quam ſuis oculis credere malle videtur *, accepit Auctor candidus. Sit ita quidem: attamen falſum eſt quod aſſeruit: VARIOLAS INSITITIAS nunquam ſubiit Puer nobilis: De cujus rei veritate Vir amiciſſimus Dominus DOCTOR WILMOT Nobis eſt Teſtis clariſſimus, qui duobus aliis celeberrimis, quos præter eum ad Puerum moribundum convocabant Parentes ejus perilluſtres, Medicis eſt Superſtes.

Quid vero ſi aliam Fabulam non minus falſam divulgaverit Vir imprudens? Quid dices, Lector benevole, ſi in Pag. 6ta "VARIOLAS INSITITIAS jamdiu in ANGLIA damnatas eſſe, et primarios BRITANNIÆ Medicos, depoſitis ſuis de VARIOLIS iſtiuſmodi præjudicatis opinionibus, in illas jamdudum invehi cœpiſſe, tanquam res apud omnes pervulgatas, aſſeruerit?" Quis Viro credulo hanc confecit Fabulam? quæ tam longe a Veritate abeſt, ut ne unum quidem e PRIMARIIS BRITANNIÆ MEDICIS ſciam, qui non eas nunc commendet, atque in iis curandis non creberrime verſetur. Hoc verum eſſe ſciunt nonnulli illuſtriores CATHOLICI, qui liberos ſuos ut VARIOLÆ iis inſererentur, Medicorum PRIMARIORUM BRITANNICORUM fidei mandare aliquando dignati ſunt. Sed ut omnem de hac re dubitationem tollamus, SENTENTIAM, quam de VARIOLIS INSITITIIS in COMITIIS ſuis COLLEGIUM REGALE MEDICORUM LONDINENSIUM nemine contradicente nuper tulerunt, ex Annalibus COLLEGII exſcriptam hic ſubjungemus.

QUONIAM COLLEGIO NUNTIATUM FUIT, FALSOS DE VARIOLARUM INSITITIARUM IN ANGLIA SUCCESSU ET EXISTIMATIONE APUD EXTERAS GENTES NUPER EXIISSE RUMORES, EIDEM COLLEGIO SENTENTIAM SUAM DE REBUS HISCE AD HUNC MODUM DECLARARE PLACUIT: VIDELICET, ARGUMENTA, QUÆ CONTRA HANC VARIOLAS INSERENDI CONSUETUDINEM IN PRINCIPIO AFFEREBANTUR, EXPERIENTIAM REFELLISSE; EAMQUE HOC TEMPORE MAJORI IN HONORE APUD ANGLOS HABERI, MAGISQUE QUAM UNQUAM ANTEA INTER EOS NUNC INVALESCERE; ATQUE HUMANO GENERI VALDE SALUTAREM ESSE SE EXISTIMARE.

* Vid. P. 2 & 3.

Neque

Neque animadverſione minus gravi dignum eſt, quod in P. 38va d comitis de Blessington Filio natu maximo retulit Vir incautus Namque in iſto loco, quo probare ſtudet variolas naturales in terdum insititias ſecutas eſſe, ad hanc opinionem confirmandan rumorem citat de hoc Puero nobili, naturalibus haud ita priden extincto, quem, teſte D^{no} doctore, insititias in Anglia antea fu biiſſe vulgaverat Fama; pro cujus tamen rumoris veritate ſpondere mi nime audet. Cur igitur rumorem, cujus falſitatem facile noſſe po tuit, in opinionis ſuæ teſtimonium adducit, niſi ut ex ejus mention occaſionem arripiat innuendi Medicum, qui Juveni variolis natura libus laboranti adfuerat, hoc de variolis insititiis factum ſcien tem diſſimulaſſe? cujuſmodi diſſimulationem bono Cive prorſus indignan eſſe inquit Vir ſincerus. Nec immerito; at certe non tam indignam quam ut Infamiam alicui inuras operam dare ſimulando eam ab ill avertere. Sed ad rem redeamus. Hæc, de comitis de Blessingto Filio, variolis insititiis in Anglia affecto, tota Fabula eſt fal ſiſſima; quas ſi expertus erat, nondum fortaſſe ad plures migraſſet naturalibus ſaltem (quo fato eum interiiſſe non fateri nequit D^{n} doctor ipſe) non ſuccubuiſſet.

Quid plura? Hanc artificioſam variolas ſubeundi viam omne Nos Angli, a Plebe ad Principes, nunc approbamus; eamque omne quotquot medendo exercemur, humano generi conſervando ma xime accommodatam eſſe jamdiu perſuaſi ſumus. Hanc itaque no modo quotidie perſequimur, ſed eam quoque, pro humanitate noſtr Nationibus exteris commendatam habere volumus. Si quæ auter ſive Superſtitione ita occæcantur, ut tantam, a Cœlo oblatam, ſalu tem aſpicere nequeant, ſive a Novitate omni qualicunque ita ſun averſæ, ut eam accipere nolint, Nos cum Poeta celeberrimo vovere no dubitabimus

Di meliora piis, Erroremque hostibus illum!

FINIS.

ERRATA.

P. 20. l. 21. *pro* Quoſque *lege* Quouſque. P. 29. l. 21. *pro* Artes *lege* Artis. P. 48. l. 11. ferenti *lege* afferenti.